

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.109/2024/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a ügyvédi iroda 1 (cím4, ügyintéző: Dr. Bajnai Gábor ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím1) **felperesnek** a dr. Richter Márton Benedek egyéni ügyvéd, ügygondnok (cím7) által képviselt **Alperes1** (Cím3.) **alperes** ellen, akinek érdekében a ügyvédi iroda 2 (cím5 ügyintéző: dr. Deák József Sámuel ügyvéd) által képviselt **beavatkozó 1** (cím6) **beavatkozott**, elmaradt illetmény iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 5.M.70.357/2023/40. számú ítélete ellen az alperesi beavatkozó által 45., az alperes által 46. sorszámon előterjesztett fellebbezések folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja, megállapítja, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült ügygondnoki díjat a felperes viseli. Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesi beavatkozónak 400.000 (négysszázezer) forint és ÁFA elsőfokú perköltséget.

A másodfokú eljárásban felmerült ügygondnoki díjat 100.000 (százezer) forint és ÁFA összegben határozza meg, melynek viselésére a felperes köteles. Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesi beavatkozónak 100.000 (százezer) forint és ÁFA másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a beavatkozó 2017. április 1. napjával alapította meg a költségvetési szervként működő alperest, melynek a fenntartója is. A költségvetési szerv alaptevékenysége: ifjúság-egészségügyi gondozás és az egészségügy igazgatása.

[2] A felperes egészségügyi főiskolai diplomával (védőnői szak), egészségügyi kiegészítő diplomával (családgondozó szak), továbbá nem egészségügyi egyetemi végzettséggel (humán szervezői diploma, okleveles egészségpolitikai szakértő) rendelkezik.

[3] A beavatkozó képviselőtestülete a felperest 2017. július 1. napjával 2022. június 30. napjáig az alperes intézményvezetői teendőinek ellátásával bízta meg. A kinevezési okirat szerint a felperes munkaköre védőnő, beosztása intézményvezető. Később a beavatkozó képviselőtestülete a felperest 2022. július 1. napjától 2027. június 30. napjáig bízta meg az intézményvezetői feladatok ellátásával, munkaköre továbbra is védőnő maradt.

[4] A felperes közalkalmazotti jogviszonya az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény (a továbbiakban: Eszjtv.) hatálybalépésével, 2021. március 1. napjával átalakult egészségügyi szolgálati jogviszonnyá. A felperes illetményét a jogviszonyváltást követően az Eszjtv. 8. § (6) bekezdése alapján továbbra is a védőnői munkakörre irányadó illetménytábla, valamint a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 7. számú mellékletében (védőnői bértábla) foglalt adatok alapján állapították meg, amelyen felül az intézményvezetői beosztására tekintettel az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény végrehajtásáról szóló 528/2020. (XI. 28.) Korm. rendeletet (a továbbiakban: Vhr.) 24. § (3) bekezdése szerinti vezetői juttatásban is részesült.

[5] A felperes az alperesnél munkáltatói jogokat gyakorolt, a dolgozók tevékenységét ellenőrizte. Habár az okiratok szerint a felperes munkaköre a jogviszonyváltást követően is védőnő maradt, valójában az alperesnél védőnői feladatokat nem látott el.

Kereset és ellenkérelem

[6] A felperes keresetében 2021. január 1-től 2023. március 31-ig terjedő időre 33.795.294.- forint illetménykülönbözet és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozásképpen előadta, hogy illetményét az Eszjtv. 8. § (3) bekezdése alapján az 1. számú mellékletben foglalt összegben kellett volna megállapítani, miután e jogszabályi rendelkezés szerint az egészségügyi szolgáltató vezetőjének az illetménye el kell, hogy érje az Eszjtv. 1. számú melléklete szerinti legmagasabb fizetési fokozathoz tartozó összeget. Az alperes

megfelel az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 3. § f) pontjában meghatározott egészségügyi szolgáltató törvényi kritériumának, továbbá a felperes az egészségügyi szolgáltató vezetőjének minősül, tekintettel arra, hogy a felperes a munkaügyi okiratok alapján magasabb vezető, az Eszjtv. 16. § b) pontja szerint pedig magasabb vezető az egészségügyi szolgáltató vezetője, míg Vhr. 5. § (1) bekezdés a) pontja alapján magasabb vezetői megbízásnak minősül az intézményvezetésre adott megbízás. A Nemzeti Egészségbiztosítási Alapkezelő (a továbbiakban: NEAK) is úgy foglalt állást, hogy a felperes illetményét az Eszjtv. 8. § (3) bekezdésére tekintettel kell megállapítani és ez alapján bértámogatást is folyósított. Az alperes ennek ellenére nem fizette meg az illetményét az Eszjtv. 8. § (3) bekezdés szerinti összegben.

[7] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Hivatkozásképpen előadta, hogy az Eszjtv. 8. § (3) bekezdésének a hatálya a felperesre nem terjed ki, az alapvetően az orvosok, kórházi dolgozók illetményére vonatkozik. A felperes munkaköre korábban és jelenleg is védőnő volt, e körben az intézményvezetői minősége az illetmény megállapítása során irreleváns. A felperesre az Eszjtv. 8. § (6) bekezdése alkalmazandó. A felperes nem vitásan egészségügyi szakdolgozónak minősül, akire az Eszjtv. 19. § (6) bekezdése alapján a törvény illetménymegállapítása és szabályai nem alkalmazandók, hanem a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet rendelkezései az irányadók. A kormányrendelet 1. számú mellékletének 1. és 3-5. pontjai a védőnői munkakört meg nem tartalmazzák. Ezzel összefüggésben szükséges értelmezni a Vhr. 20. § (1)-(3) bekezdéseit, valamint a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 2/A., 2/B. §-át.

[8] Előadta, hogy a perben hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket egymással összhangban kell értelmezni és fontos a jogalkotói szándék szem előtt tartása is. Amennyiben helyes lenne a felperesi jogértelmezés, az a kisebb költségvetéssel rendelkező önkormányzatok fenntartása alá tartozó (egészségügyi és egyéb) intézmények között rendkívüli bérfeszültséget okozna, valamint azt jelentené, hogy a védőnők illetménye sok esetben meghaladná akár a polgármesterek illetményét is, mely semmiképpen sem lehetett a jogalkotó szándéka.

[9] A beavatkozó ellenkérelmében ugyancsak kérte a kereset elutasítását. Szintén arra hivatkozott, hogy a felperes nem az Eszjtv. 8. § (3) bekezdésének hatálya alá tartozik, a felperesre az Eszjtv. 8. § (6) bekezdése az irányadó. Miután az alperes alaptevékenysége család- és nővédelmi egészségügyi gondozás, ifjúsági-egészségügyi gondozás és az egészségügy igazgatása védőnői ellátás keretében, ezért a felperest a Vhr. 20. § (3) bekezdése és a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 1. számú melléklet 2.27. pontja alapján védőnői munkakörbe kellett besorolni. A 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 1. számú melléklet 1. és 3-5. pontjaiban felsorolt munkakörök között a védőnői munkakör nem szerepel, továbbá az 5. pontban meghatározott vezetői munkakörök sem alkalmazhatók védőnők esetében. Az Főigazgatóság1 Főigazgatóság2 válaszlevele is a beavatkozó álláspontját erősíti. A felperes illetményének meghatározásához a Vhr. 24. § (3) bekezdése az irányadó.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[10] Az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adva kötelezte az alperest 33.795.294.-forint elmaradt illetmény és kamatai megfizetésére.

[11] A határozat indokolása szerint a bíróságnak abban a kérdésben kellett határoznia, hogy a felperes illetménye helyesen került-e megállapításra az Eszjtv. 8. § (6) bekezdése, továbbá a Vhr. 20. § (1) és (3) bekezdése, 24. § (3) bekezdése alapján, vagy az illetményt az Eszjtv. 8. § (3) bekezdése szerint kellett volna meghatározni. Okiratokkal igazolt és a felek által sem vitatott körülmény, hogy az alperes egészségügyi szolgáltató, míg a felperes az alperes intézményvezetője. Az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a felperes védőnő munkakörébe tartozó feladatokat ténylegesen ellátott-e. Megállapította a felperes személyes meghallgatása alapján, hogy a feladatok a felperes intézményvezető beosztásához köthetők, nem pedig a védőnői munkaköréhez. Az alperes felhívás ellenére a munkaköri feladatokra nem nyilatkozott, a beavatkozó hét feladatot sorolt fel, de azok olyanok, amelyek vezetői vagy igazgatási és nem pedig védőnői jellegűek. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes védőnői feladatokat nem látott el, melyet egyébként alátámaszt a működési engedélyt módosítása határozat is, melynek melléklete név szerint felsorolta azokat a védőnőket, akik területi, illetőleg iskolai védőnői ellátást biztosítanak, a felperes azonban a felsorolásban nem szerepel. A felperes az Eszjtv. 4. § (10) bekezdésére tekintettel vezetői feladatai mellett védőnői munkakörbe tartozó feladatokat nem is láthat el.

[12] Rögzítette az elsőfokú bíróság azt is, hogy a beavatkozó a felperes után nem a védőnői munkakörére, hanem az intézményvezető beosztására tekintettel igényelt bértámogatást a NEAK-tól. A felperes a beavatkozó polgármesterét tájékoztatta arról, hogy milyen adattartalommal tölti ki a kérelmet, a polgármester azt nem ellenezte, hanem azt hallgatólagosan jóváhagyta. Egyébiránt a beavatkozó a felperes foglalkoztatására tekintettel az Eszjtv. 8. § (3) bekezdése alapján a beavatkozó részére folyósított 48.214.873.- forint összegű bértámogatást soha nem tette vitássá a NEAK-nál. A kereseti kérelem megalapozottságát támasztja alá továbbá az a körülmény is, hogy a beavatkozó képviselő-testülete által elfogadott, az alperes költségvetésének tervezéséhez szükséges finanszírozási koncepciók közül a 2022. január 1-től, illetve 2024. január 1-től hatályos változat is az alperesi intézményvezető illetménye kapcsán az Eszjtv. 1. számú mellékletére utal.

[13] Az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy elutasította a beavatkozónak tanú 1 tanúként történő meghallgatására irányuló bizonyítási indítványát, a beavatkozó ugyanis a döntéshozatali mechanizmusának gyakorlati megvalósítása tárgyában kérte a tanút meghallgatni, s miután a perbeli jogvitában jogkérdésről kellett dönten, ezért a tanú meghallgatás szükségtelen volt.

Fellebbezések és fellebbezési ellenkérelem

[14] Az ítélet ellen az alperes és a beavatkozó terjesztett elő fellebbezést nagymértékben azonos szövegezéssel és tartalommal. Elsődlegesen kérték az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra és új határozat hozatalára.

[15] Hivatkozásképpen előadták, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg az ítéleti tényállást és abból helytelen jogi következtetést is vont le, az események időbeli sorrendjét a döntés során figyelmen kívül hagyta, mellyel az ok-okozati összefüggések felborultak. Hangsúlyozták, hogy a felperes egészségügyi szolgálati munkaszerződése is tartalmazza, hogy a felperes munkaköre védőnő és határozott időre magasabb vezetői megbízással rendelkezik. A felperes részéről téves adatszolgáltatás valósult meg a NEAK felé. A felperes munkajogi vonatkozású ügyében hatáskörrel nem rendelkező NEAK előzetes véleményére alapozva adta az adatszolgáltatást. Az elsőfokú ítélet meghozatala során a bíróság fordított időbeli és logikai sorrendet állított fel a felperes munkaköri leírására, a stratégiai dokumentumnak számító finanszírozási koncepcióra, valamint egy téves adatszolgáltatásra hivatkozással.

[16] Továbbra is vitatták, hogy a felperes az Eszjtv. 8. § (3) bekezdésének hatálya alá tartozna, állították, hogy a felperesre az Eszjtv. 8. § (6) bekezdése irányadó figyelemmel a Vhr. 20. § (1) és (3) bekezdésében foglaltakra. Ismét hangsúlyozták, hogy a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 1. számú mellékletének 1. és 3-5. számú pontjaiban felsorolt munkakörök között a védőnői munkakör nem szerepel, továbbá az 5. pontban meghatározott vezetői munkakörök sem alkalmazhatók a védőnők esetében. Emellett az ítélet nem vette figyelembe az Eszjtv. 19. § (6) bekezdésében foglaltakat, mely szerint a törvény hatályba lépése nem érinti az egészségügyi ágazati előmeneteli szabályok hatálya alá tartozó egészségügyi szakdolgozók illetményét. A felperes a jogviszony átalakulását megelőzően is védőnőnek, azaz egészségügyi szakdolgozónak minősült, illetményét a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 7. számú melléklete határozta meg. A hivatkozott Eszjtv. 19. § (16) bekezdése alapján jogviszonya átalakulását követően illetményét a korábbiak szerint kellett meghatározni.

[17] Emellett az elsőfokú bíróság nem indokolta meg részletesen, hogy miért utasította el a beavatkozó által indítványozott tanú meghallgatását, a tanú ugyanis érdemi nyilatkozatot tudott volna tenni arról, hogy a beavatkozó szervezetrendszerében a kinevezések mindig a perben hasonló tényállásnak megfelelően készültek, vagyis a felperes kinevezése nem tért el az alperesi beavatkozónál korábban alkalmazott kinevezési struktúrától. Az elsőfokú ítélet így nem felel meg a Pp. 276. § (4)-(5) bekezdésének, valamint a 346. § (5) bekezdésének.

[18] Emellett a perben megállapítható volt, hogy a felperes ellátott védőnői feladatokat is, alapvetően minden egyes vezetői feladata a védőnői tevékenységhez kapcsolódó. A képviselőtestületi döntés, a kinevezés, valamint a munkaszerződés szerint – melyekben következetesen nevesítésre került a védőnői munkakör ellátása – a felperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy a védőnői munkakör ellátását is elvárta tőle az alperes,

illetve a beavatkozó. A felperes munkaköri leírása szintén tartalmaz védőnői feladatokat az intézményvezetői feladatok meghatározása mellett. A bíróság figyelmen kívül hagyta az aláírt és elfogadott dokumentumokat és csupán a felperes elmondására hagyatkozva döntött az ellátott feladatokról és munkakörökről.

[19] Az elsőfokú bíróság felületesen vizsgálta, hogy a felperes védőnő munkakörébe tartozó feladatokat ténylegesen ellátta-e. Ennek során kizárólag a felperes nyilatkozatában előadottakat vette figyelembe, míg a munkaköri leírásában foglalt és a jogszabályban meghatározott védőnői feladat meghatározásokat nem. Emellett az elsőfokú bíróság szerint a felperes munkaköri leírásában foglalt feladatok inkább vezetői és nem védőnői jellegűek, ez a minősítés azonban túlmutat a jogszabályban egyértelműen leírt védőnői feladatok felsorolásán. Ezen túl a bíróság kizárta azon helyzetet, hogy a felperes elláthatna a vezetői feladat mellett védőnői munkakörbe tartozó feladatokat. E körben hivatkoztak a költségvetési szerv tevékenysége az egészségügyi alapellátásról szóló 2015. évi CXXIII. törvény 13. §-ára, a területi védőnői ellátásról szóló 49/2004. (V. 21.) ESzCsM rendelet 3. § g)-h) pontjaiban foglaltakra. Téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy annak van jelentősége, hogy a felperes ténylegesen milyen munkát végez és annak nincs, hogy az alperesi beavatkozó milyen munkát vár el tőle az átadott munkaköri leírás alapján. Kizárólag a felperes nyilatkozata az okiratokkal ellentétben nem lehet egy megalapozott ítélet alapja.

[20] Előadta, hogy felperes legfeljebb 9-10 fő koordinálását végzi, azaz alperes nem tekinthető egy nagy szervezetnek, mint pl. egy kórház. A jogalkotói szándék szerinti értelmezés egyértelműen a jogértelmezés egy bevett módszere. Ha ezen módszer szerint értelmezzük a jogszabályokat, nyilvánvaló, hogy nem lehetett a jogalkotó szándéka az, hogy minden önkormányzat fenntartása alá tartozó egészségügyi szolgáltató vezetőjének az illetményét oly mértékben megemelje, hogy az megegyezzen egy száz vagy akár ezer fős egészségügyi szolgáltató illetményével. 9-10 fő koordinálása nem tölti ki a munkavállaló minden teljes napját. A felperes nyilvánvalóan más (védőnői) tevékenységet is végez.

[21] Az elsőfokú bíróság az Főigazgatóság1 állásfoglalását is figyelmen kívül hagyta és nem fejtette ki az indokolásában annak a mellőzés indokait. A hatóság állásfoglalás kibocsátására jogosult szervként éppen az ilyen típusú kérdésekben hivatott jogi véleményt alkotni. Nem lehet megalapozott egy olyan ítélet, amely figyelmen kívül hagyja a hatáskörében eljáró hatóság kibocsátott állásfoglalását.

[22] Nincs összefüggés a finanszírozási kérdés és a felperes illetményigénye között. Az egészségügyi szolgáltatások Egészségbiztosítási Alapból történő finanszírozásának részletes szabályairól szóló 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet hatálya magánszemélyekre nem terjed ki, ezért a felperes nem hivatkozhat arra, hogy őt megilleti a „lehívott” finanszírozási összeg. A felperes intézményvezetői felelőssége tudatában szolgáltatott a valóságtól eltérő adatot a NEAK felé. Az ítélet e körben ténybeli tévedést tartalmaz: nem az alperesi beavatkozó igényelte meg a bértámogatást, hanem a felperes.

[23] Eljárási szabálysértésként arra is hivatkozott, hogy az ítélet indokolása nem felel meg a Pp. 346. §-ában foglaltaknak, a tényállás nem teljeskörűen került megállapításra és iratellenes megállapításokat tartalmaz. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésével szemben áll azon ítéleti következtetés, mely szerint az számít lényeges szempontnak, hogy a felperes ténylegesen milyen jellegű feladatokat végzett a peresített időszakban. Az anyagi pervezetéssel kapcsolatos tájékoztatás ugyanis arra vonatkozott, hogy jogkérdésben kíván majd dönteni a bíróság, ezzel ellentétben azonban az ítélet már bizonyításra szoruló tényeket, körülményeket vett figyelembe. A bíróság az ítéletben azt rögzítette, hogy a leglényegesebb szempontként értékelte a védőnői feladatok el nem látását, erre azonban az anyagi pervezetés körében fel kellett volna hívni a figyelmet, melyet elmulasztott. Nyilvánvaló, hogy a felperesnek valamennyi tevékenységet el kellett látnia, amelyet a jogszabály, illetve a munkaköri leírása előír számára, így a védőnői feladatokat is.

[24] A beavatkozó arra is hivatkozott, hogy a Kjt. által alkalmazott korábbi szerkezetű kettős jogviszonyt, az alapjogviszonyra épülő vezetői és magasabb megbízást az Eszjtv. is fenntartotta, a fenntartó a jogfolytonosságot szem előtt tartva állapította meg a munkaszerződés tartalmát. A felperes végzett védőnői munkakörbe tartozó feladatokat, de nem ez a döntő tényállási elem.

[25] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy jelen ügy eldöntése jogkérdésnek minősül. E körben jelentőséggel bír, hogy az alperes egészségügyi szolgáltatónak minősül, a felperes pedig az alperes, mint egészségügyi szolgáltató vezetőjének. Ha ezt a két releváns tényt összevetjük az Eszjtv. 8. § (3) bekezdés 2. mondatával, amely szerint „Az egészségügyi szolgáltató vezetőjének illetménye el kell, hogy érje az 1. melléklet szerinti legmagasabb fizetési fokozathoz meghatározott összeget”, akkor az alperesi fellebbezés már ezen okból is megalapozatlan.

[26] A felperes egészségügyi főiskolai diplomával, egészségügyi kiegészítő diplomával, nem egészségügyi egyetemi végzettséggel rendelkezik, vagyis teljesíti a 8. § (3) bekezdés 1. mondatában meghatározott feltételeket is. Az, hogy a felperes munkaszerződése a védőnői munkakört is rögzíti, nem annulálja azt, hogy a felperes az egészségügyi szolgáltató vezetője. Ebből kifolyólag a törvény erejénél fogva nem láthat el védőnői munkakörbe tartozó feladatokat, figyelemmel az Eszjtv. 4. § (10) bekezdésére. Ezt a tényt megerősíti a kormányhivattal által kiadott hatósági határozatok is, amelyek nevesítik azokat a személyeket, akik védőnői feladatokat láthatnak el és köztük a felperes nem szerepel. Emellett a felperest a munkáltatói jogkör gyakorlója sohasem utasította arra, hogy vezetői beosztása mellett lásson el védőnői munkakörbe tartozó feladatokat is. Az ítélkezési gyakorlat szerint is a munkakört az abba tartozó feladatok alkotják, ezért elsősorban nem a megnevezésnek, hanem az abba tartozó feladatoknak van jelentősége (BH1998.52.). Iratellenes a fellebbezéseknek az a kitétele, hogy a felperes ellátott védőnői feladatokat is. Az alperes ezt az állítását sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésében bizonyítani nem tudta, annak ellenére, hogy az az alperes bizonyítási érdeke volt.

[27] Az alperesi fellebbezés azt sem cáfolta, hogy a felperes után a NEAK költségvetési bértámogatást biztosított és annak összegét sem, továbbá azt a kiemelten fontos tény sem, hogy a képviselő-testület az Eszjtv. hatályba lépése óta fogadta el azt az alperesi finanszírozási koncepciót, amelyben a felperesre vonatkozóan az került rögzítésre, hogy „Az egészségügyi szolgáltató vezetőjének illetménye az Eszjtv. 1. melléklete szerint”. Így a fellebbezések szemben állnak az alperes fenntartójának a nyilatkozatával is. Mivel az alperes a képviselő-testület által elfogadott finanszírozási koncepcióban a felperessel egyező nyilatkozatot tett, ezért a Pp. 266. § (1) bekezdése alkalmazandó.

[28] Minden alapot nélkülöz az a fellebbezési állítás, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta meg részletesen, hogy miért utasította el az alperesi beavatkozó által felajánlott tanúbizonyítási indítványt. Ezt az elsőfokú bíróság az ítéletében kellőképpen megindokolta.

[29] A felperes korábbi közalkalmazotti jogviszonya jelen per eldöntése szempontjából irreleváns, mivel a felperes a perbeli időszakban az Eszjtv. hatálya alá tartozott.

[30] A felperes már az elsőfokú eljárásban is cáfolta azt az állítást, hogy az Főigazgatóság1-re vonatkozó rendelkezések hatálya az alperesre és/vagy a felperesre kiterjedne. Az Főigazgatóság1 nem gyakorol munkáltatói jogokat az alperes, illetve dolgozói felett, irányítói hatásköröket sem és gazdasági gazdálkodási költségvetési jogkörökkel sem bír, továbbá nem jogosult a jogszabályok értelmezésére és állásfoglalások kiadására.

[31] A másodlagos fellebbezési kérelem is minden ténybeli és jogi alapot nélkülöz.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[32] A fellebbezések – az alábbiak szerint – megalapozottak.

[33] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges, egyben elégséges bizonyítást lefolytatta, az alapján helyesen állapította meg a tényállást, azonban a levont jogi következtetésével a másodfokú bíróság nem értett egyet, ezért az elsőfokú bíróság döntését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

[34] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy sem a NEAK, sem az Főigazgatóság1 állásfoglalása, sem a perbeli, sem más önkormányzat döntése, finanszírozási koncepciója nem köti a bíróságot a jogkérdés megítélése során. A becsatolt állásfoglalások, döntések mindezen

szervek jogi álláspontjának tekinthetők, melyek semmilyen bizonyító erővel nem rendelkeznek és a bíróságot se nem kötik, se nem befolyásolják döntésének meghozatala során. A NEAK tájékoztatása maga is tartalmazza, hogy álláspontja nem bír kötelező erővel, csupán a jogszabályok tartalmára vonatkozó tájékoztatásként értendő. Így önmagában a finanszírozási koncepciónak és a NEAK támogatásnak sem volt semmilyen jelentősége, a finanszírozási koncepció képviselőtestületi elfogadása – szemben a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakkal – nem tekinthető a Pp. 266.§ (1) bekezdése szerint nem vitatott tényállításnak, lévén azt nem a peres fél és nem a perben tette, egyébiránt pedig nem is bizonyítandó körülményre vonatkozott, a peres felek közötti jogvita tárgya jogértelmezési kérdés.

[35] Megalapozatlanul hivatkozott az alperes és a beavatkozó a fellebbezésében eljárási szabálysértésekre. Tévesen és iratellenesen hivatkozott az alperes és a beavatkozó fellebbezésében a jogi indokolási kötelezettség megsértésére, az elsőfokú bíróság a Pp. 346.§ szerinti indokolási és jogi indokolási kötelezettségnek teljes mértékben eleget tett. A peres eljárások tekintetében a bíróság indokolási kötelezettségére nézve számos alkotmánybíróági határozat állást foglalt már arról, hogy mikor sérül a fél joga, a határozat teljességének és indokolásának követelményén keresztül végső soron a tisztességes eljárás elve, amelyet esetről esetre kell megítélni. Az Alkotmánybírói gyakorlat alapján az indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye azt a minimális elvárást fogalmazza meg a bírói döntésekkel szemben, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és annak értékeléséről a határozatában számot adjon. Az indokolt hatósági döntéshez való jog ugyanakkor nem jelenti azt, hogy az ügyben eljáró bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné [7/2013. (III. 1.) AB határozat]. Valamely tény- vagy jogkérdésben elfoglalt eltérő álláspont nem azonosítható az indokolási kötelezettség hibájával, végső soron elmulasztásával (Kúria Gfv. 30.109/2021/13.).

[36] A Pp. 346. § (5) bekezdése szerint az ítélet jogi indokolása tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróságok a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. E rendelkezés értelmében az indokolási kötelezettség arra terjed ki, hogy a bíróság meghatározza az alkalmazandó jogot, azt értelmezze és azt az adott ügyre rávetítse. Az indokolásnak csak azt a jogi okfejtést kell tartalmaznia, amelyik választ ad a felek felvetéseire, vagyis, amely a rendelkező részben foglalt döntéshez vezetett. Ez a jelen esetben az ügy érdemét illetően teljes körűen megtörtént, így az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésre nem volt alap.

[37] Alapítvánnyal kifogásolta az alperes és a beavatkozó a tanúbizonyítás elmaradását. A Pp. 276. § (1) bekezdése szerint a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett bizonyítást rendel el. A Pp. 275. § (1) bekezdése szerint a bizonyítási indítványban a fél köteles megjelölni a bizonyítani kívánt tényt és a bizonyítási eszközt. A Pp. 268. § (1) bekezdése szerint a bizonyítási eszköznek alkalmasnak kell lennie arra, hogy igénybevételeivel a bíróság a perben jelentős tények megállapításához felhasználható, a

mérlegelés során figyelembe vehető bizonyítékhoz jusson. A Pp. 276. § (5) bekezdése szerint a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását, ha az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen.

[38] Az alperesi beavatkozó a tanúbizonyítási indítványt az alperesi beavatkozó szervezetrendszerén belüli kinevezéssel kapcsolatos eljárások gyakorlati megvalósulása körében terjesztette elő (2023. december 8-i beadvány). A 34. számú jegyzőkönyvben úgy nyilatkozott, hogy a döntéshozatali mechanizmus gyakorlati megvalósulásának kéri a tanú meghallgatását. Az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte a Pp. 276.§ (5) bekezdése szerint a tanúbizonyítási indítványt, egyrésztől nem volt határozott tényállítás, amire a bizonyítási indítványt előterjesztették, másrészt az önkormányzati döntéshozatali mechanizmus a per eldöntése szempontjából irreleváns körülmény volt, a jogvita tárgya jogértelmezési kérdés volt.

[39] Az alperes fellebbezésében alaptalanul kifogásolta a bizonyítás eredményének mérlegelését. Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján eljárva a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapította meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelte és a meggyőződése szerint bírálta el. A bizonyítékok összességében történő mérlegelése során arra kell elsősorban figyelemmel lenni, hogy a bizonyítékok jelentős többsége koherensen illeszkedik-e egymáshoz és azt alátámasztja-e az ítéletben megfogalmazott tényállításokat. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság ítélete egyértelműen megfelelt. Nem volt fellelhető olyan iratellenes, logikátlan, kirívó okszerűtlen megállapítás, amely a másodfokú bíróság számára a bizonyítékok felülmérlegelését szükségessé tette volna.

[40] Az alperes és beavatkozó fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a felperes védőnöi feladatokat is ellátott volna, mert ez szemben áll az okirati, sőt, a közokirati bizonyítékokkal is. A Pp. 323. § (3) bekezdés a) és b) pontjai szerint a közokirat teljes bizonyító erővel bizonyítja, hogy a kiállító a benne foglalt intézkedést megtette, vagy a határozatot a benne foglalt tartalommal meghozta, a közokirattal tanúsított adatok és tények valóságát. ((a) és b) pontok) A felperes a védőnökről szóló működési engedélyt biztosító határozatban nem szerepelt. A felperes munkaköri leírása is tartalmazza, hogy a felperes feladata a Alperes1 irányítása, beosztása intézményvezető. A hatáskör és felelőségek részben az okirat tartalmazza, hogy az intézményvezetőt, mint az intézmény első számú emberét széles, „szinte teljes körű” felelősség terheli az általa irányított intézmény tekintetében, az intézmény szakszerű és törvényes működéséért, a gazdálkodásáért, a szakmai munkáért, az intézményi szabályok elkészítéséért, a rendelkezésre álló költségvetés alapján az intézmény működéséhez szükséges személyi és tárgyi feltételek biztosításáért. Mindezek alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes intézményvezetőként védőnöi feladatokat nem látott el. Az az alperesi hivatkozás, hogy a felperes azért látott el védőnöi feladatokat is, mert alapvetően minden egyes vezetői feladata a védőnöi tevékenységhez kapcsolódó, nem elfogadható. Az elsőfokú bíróság tehát helyesen állapította meg, hogy a felperes intézményvezetői feladatokat látott el.

[41] Az 530/2020. (XI. 28.) Korm. rendelet átalakuláskor hatályos 1.§ (2) bekezdése szerint a Kormány az Eszjtv. hatálya alá tartozó egészségügyi szolgáltatónál foglalkoztatott közalkalmazott és munkavállaló (e § alkalmazásában a továbbiakban együtt: érintett) jogviszonya 2021. március 1-jén alakul át az Eszjtv. szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonnyá. A (7) bekezdés úgy rendelkezik, hogy az az érintett, akinek az illetményét az (5) bekezdés szerinti egészségügyi szolgálati munkaszerződésben az Eszjtv. 1. melléklete szerinti illetménytábla alapján kell megállapítani, 2021. január 1-jétől a (2) bekezdésben meghatározott időpontig az Eszjtv. 1. mellékletében foglalt, a 2021. január 1. – 2021. december 31. közötti időszakra vonatkozó illetménytábla szerinti illetményre jogosult a fennálló közalkalmazotti vagy munkaviszony alapján végzett munkájáért, feltéve, hogy az meghaladja az illetménynek, illetve a munkabérnek azt az összegét, amire az érintett ezen bekezdés alkalmazása nélkül jogosult lenne a 2021. január 1. és a (2) bekezdés szerinti időpont közötti időszakban. A (14) bekezdés szerint a (2) bekezdésben meghatározott időponttól nem alkalmazható az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény (a továbbiakban: Eütev.) 13/B. §-a és 14–14/C. §-a azon egészségügyi dolgozó vonatkozásában, akinek az illetménye az Eszjtv. 1. melléklete alapján kerül megállapításra, vagyis készenléti és ügyeleti díjra, önként vállalt többletmunka ellenértékére nem jogosult.

[42] Az Eszjtv. 8. § (1) bekezdése perbeli időszakban alkalmazandó rendelkezése szerint az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy munkájáért az egészségügyi szolgálati munkaszerződésben – a (2)-(15) bekezdésben foglaltak figyelembevételével – meghatározott illetményre jogosult. A perben a felperes által hivatkozott (3) bekezdés szerint az orvos, szakorvos, fogorvos, szakfogorvos, gyógyszerész, szakgyógyszerész, továbbá a Kormány rendeletében meghatározott munkakörben foglalkoztatott, egyéb, nem egészségügyi egyetemi végzettséggel, valamint nem egészségügyi egyetemi végzettséggel és egészségügyi felsőfokú szakirányú szakképesítéssel rendelkező egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy illetménye el kell hogy érje az 1. mellékletben az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy fizetési fokozatához meghatározott összeget, és nem haladhatja meg a Kormány rendeletében meghatározott összeget, ennek hiányában a fizetési fokozathoz az 1. mellékletben meghatározott összeg százhusz százalékát. Az egészségügyi szolgáltató vezetőjének illetménye el kell, hogy érje az 1. melléklet szerinti legmagasabb fizetési fokozathoz meghatározott összeget és nem haladhatja meg a Kormány rendeletében meghatározott összeget, ennek hiányában a legmagasabb fizetési fokozathoz az 1. mellékletben meghatározott összeg százhusz százalékát. A (4a) rendelkezés szerint a (3) bekezdés szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy esetében nem alkalmazható az Eütev. 13/B. §-a és 14–14/C. §-a, azaz az ügyeleti díjra, készenléti díjra, önként vállalt többletmunkavégzésre vonatkozó rendelkezések. Az alperes által hivatkozott (6) bekezdés szerint az egészségügyi szakdolgozó az egészségügyi ágazati előmeneteli szabályok szerinti – törvényben és a Kormány rendeletében meghatározott – illetményre, illetménypótlékra, valamint alapilletményen felül járó munkáltatói döntésen alapuló juttatásra jogosult. A (8) bekezdés előírja, hogy a (3) bekezdés szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy fizetési fokozatát az egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött ideje alapján kell megállapítani. A (6) bekezdés szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy fizetési fokozatát a munkakör betöltéséhez szükséges iskolai végzettsége, szakképzettsége és az egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött ideje alapján kell megállapítani.

[43] Az Eszjtv. 19.§ (16) bekezdés szerint e törvény hatályba lépése nem érinti az egészségügyi ágazati előmeneteli szabályok hatálya alá tartozó egészségügyi szakdolgozók illetményét (ide értve az illetmény pótlékokat is).

[44] A 256/2013. számú Korm. rendelet 7. számú melléklete tartalmazza a védőnők esetében alkalmazandó illetményt és bértáblát.

[45] Az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény (a továbbiakban: Eütev.) perbeli időben hatályos 11/A.§ (3a) bekezdése szerint az Eszjtv. 8. § (3) bekezdése szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyt az egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött ideje alapján kell fizetési fokozatba sorolni. A (4) bekezdés szerint az orvos, fogorvos, szakorvos, szakfogorvos munkakörben (a továbbiakban együtt: orvos munkakörben) foglalkoztatott – ideértve a 12/H. §-ban említett oktató orvos munkakörben foglalkoztatottakat is – egészségügyi dolgozó havi alapbére (garantált illetménye) nem lehet kevesebb, mint az 1. melléklet szerinti összeg. Az (5) bekezdés szerint a Kormány által rendeletben meghatározott munkakörben foglalkoztatott egészségügyi szakdolgozó és egészségügyben dolgozó havi alapbére (garantált illetménye) nem lehet kevesebb, mint a 2. melléklet szerint számított összeg. A (6) bekezdés szerint a Kormány által rendeletben meghatározott munkakörben foglalkoztatott, felsőfokú végzettséggel rendelkező egészségügyi dolgozó havi alapbére (illetménye) nem lehet kevesebb, mint a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) szerinti besorolási illetmény és havi 41 435 Ft egyösszegű illetmény- vagy bérnövelés együttes összege. A (6a) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a gyógyszerész, szakgyógyszerész munkakörben (a továbbiakban együtt: gyógyszerész munkakörben) foglalkoztatott egészségügyi dolgozó havi alapbére (illetménye) nem lehet kevesebb, mint a Kjt. szerinti besorolási illetmény és havi 75 820 Ft egyösszegű illetmény- vagy bérnövelés együttes összege. A (6b) bekezdés szerint az Eszjtv. 8. § (3) bekezdése szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy havi illetménye nem lehet kevesebb, mint az Eszjtv. 1. mellékletében meghatározott összeg. A (7) bekezdés szerint az egészségügyi dolgozó, egészségügyben dolgozó átsorolására, az osztályba soroláshoz szükséges szakmai követelményekre, a jogviszonyban töltött idő számítására, az illetményre (munkaviszonyban foglalkoztatottak esetén a munkabérre), valamint az átsorolással kapcsolatos eljárási szabályokra a Kjt. szabályait kell alkalmazni. A (8) bekezdés előírja, hogy az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló egészségügyi dolgozó, egészségügyben dolgozó átsorolására, az osztályba soroláshoz szükséges szakmai követelményekre, a jogviszonyban töltött idő számítására, az illetményre, valamint az átsorolással kapcsolatos eljárási szabályokra az Eszjtv. és a Kormány által rendeletben megállapított szabályokat kell alkalmazni. A (10) bekezdés szerint a Kormány az 1–3. mellékletben foglalt bértábláktól, illetve bérnövelési mértékektől az egészségügyi dolgozók, egészségügyben dolgozók számára kedvezőbb szabályokat rendeletben megállapíthat. Ebben az esetben e törvénytől eltérően a Kormány rendeletében megállapított kedvezőbb rendelkezést kell alkalmazni.

[46] A perbeli jogvita lényege abban foglalható össze, hogy a felperesre az Ejsztv. 8. § (3) vagy 8. § (6) bekezdése alkalmazandó, azaz az illetményét az orvosi illetménytábla szerint és az egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött ideje alapján kell megállapítani, vagy a védőnői bértábla szerint a munkakör betöltéséhez szükséges iskolai végzettsége, szakképzettsége és az egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött ideje alapján.

[47] Az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy munkaköri besorolásáról a Vhr. 20-23.§-a rendelkezik. A 20. § (1)-(3) bekezdése szerint az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyt a munkáltató alaptevékenységének ellátásával összefüggő munkakörbe szükséges besorolni.

Az Eszjtv. 8. § (3) bekezdése szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyt a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 1. melléklet 1. és 3–5. pontja szerinti munkakörök valamelyikébe szükséges besorolni.

Az Eszjtv. 8. § (6) bekezdése szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyt a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 1. melléklet 2. és 3. pontja szerinti munkakörök valamelyikébe szükséges besorolni.

[48] A 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet hivatkozott 1. számú melléklet 1. pontja az Eütev. 11/A. § (4) bekezdése szerinti orvosi munkaköröket tartalmazza, így az orvosvezető, orvosigazgató, a vezető főorvost, az orvost, szakorvost, alorvost, adjunktust, főorvost, fogorvost, fogszakorvost, míg a 3. pont az Eütev. 11/A. § (6) bekezdése szerinti felsőfokú végzettséggel betölthető munkaköröket tartalmazza, így a pszichológust, a klinikai szakpszichológust, a laboratóriumi vegyészt, vegyészmérnököt, biológust, klinikai sugárfizikust, klinikai biokémikust, klinikai mikrobiológust, molekuláris biológiai diagnosztikust, gyógypedagógust, logopédust, mikrobiológust, fizikust, kémikust. A 4. pont az Eütev. 11/A. § (6a) bekezdése szerinti gyógyszerészi végzettséggel betölthető munkaköröket rögzíti (főgyógyszerész, gyógyszerértárvezető, gyógyszerértárvezető-helyettes, gyógyszerész, szakgyógyszerész). Az 5. pont pedig meghatározza azon munkaköröket, ahol az egészségügyi szakképesítéshez igazodóan szükséges a foglalkoztatott besorolása az 1-4. pont valamelyikébe (főigazgató, igazgató, parancsnok, parancsnokhelyettes, intézetvezető, intézetvezető-helyettes foglalkoztatás vezető munkavezető és foglalkozás vezető, melyek közül a parancsnok, parancsnok helyettes, az intézetvezető és az intézetvezető-helyettes (ápolási-helyettes) a Honvédelmi Minisztérium és a Magyar Honvédség egészségügyi intézményeiben foglalkoztatott közalkalmazottakra irányadó munkakör).

[49] A hivatkozott kormányrendelet 2.§ (5) bekezdése szerint az egészségügyi ágazati előmeneteli szabályok hatálya alá tartozó egészségügyi szolgáltatók jegyzékét a 2. melléklet tartalmazza, ebben az alperes nem került felsorolásra. Az (5a) bekezdés szerint az egészségügyi ágazati előmeneteli szabályok hatálya alá tartozó, (1b) bekezdés szerinti védőnői szolgáltatók és az (1c) bekezdés szerinti egészségügyi szolgáltatók jegyzékét a NEAK a honlapján közzéteszi.

[50] A kormányrendelet 2/A. § (1) bekezdése szerint az egészségügyi ágazati előmeneteli szabályok hatálya alá tartozó, az Eszjtv. 8. § (3) bekezdése szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy havi illetménye nem lehet kevesebb, mint az Eszjtv. 1. melléklete szerinti összeg. A (2) bekezdés szerint az egészségügyi ágazati előmeneteli szabályok hatálya alá tartozó, az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló egészségügyi szakdolgozó, védőnő havi illetménye nem lehet kevesebb, mint a 7. melléklet szerinti összeg.

[51] A Vhr. 23. § (1) bekezdése szerint egészségügyi szakdolgozó mindazon egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló egészségügyi dolgozó, aki nem tartozik az Eszjtv. 8. § (3) bekezdése szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyek körébe.

[52] A Vhr. 24. § (1) bekezdése szerint az Eszjtv. 8. § (3) bekezdésében foglaltakon túl az állami fenntartású

a) országos és a vármegyei fekvőbeteg-ellátó egészségügyi szolgáltató, valamint az irányító vármegyei intézményi feladatokat ellátó klinikai központ vezetőjét,

b) városi fekvőbeteg-ellátó egészségügyi szolgáltató vezetőjét,

c) járóbeteg-szakellátást nyújtó egészségügyi szolgáltató vezetőjét,

d) egészségügyi szolgáltató 5. § (1) bekezdés b) és c) pontja szerinti magasabb vezetőjét, valamint

e) egészségügyi szolgáltató 5. § (2) bekezdése szerinti vezetőjét

vezetői juttatás illeti meg, melynek felső határát az országos kórház-főigazgató állapítja meg.

(1a) Az Eszjtv. 8. § (3) bekezdésében foglaltakon túl az állami fenntartású mentőszolgálat és vérellátó-szolgálat vezetőjét vezetői juttatás illeti meg, melynek felső határát az egészségügyért felelős miniszter állapítja meg.

(2) Az (1) bekezdés szerinti vezetői juttatás mértékét

a) az országos és a vármegyei fekvőbeteg-ellátó egészségügyi szolgáltató, valamint az irányító vármegyei intézményi feladatokat ellátó klinikai központ vezetője esetében az országos kórház-főigazgató,

b) a városi fekvőbeteg-ellátó egészségügyi szolgáltató vezetője, a járóbeteg-szakellátást nyújtó egészségügyi szolgáltató vezetője, az 5. § (1) bekezdés b) és c) pontja szerinti magasabb vezető, valamint az 5. § (2) bekezdése szerinti vezető esetében az irányító vármegyei intézmény főigazgatója állapítja meg.

A (3) bekezdés szerint az (1) bekezdés alá nem tartozó egészségügyi szolgáltatónál a vezetői juttatások mértékét az egészségügyi szolgáltató fenntartója, illetve tulajdonosa állapítja meg.

[53] Az alperes alaptevékenysége család- és nővédelmi egészségügyi gondozás, ifjúság egészségügyi gondozás és az egészségügy igazgatása volt védőnői ellátás keretében. A jogszabályváltozás folytán az alperes tevékenységéből a család- és nővédelmi egészségügyi gondozás elhagyásra került, maradt az ifjúság egészségügyi gondozás és az egészségügy igazgatása. A felperest tehát a Vhr. 20. § (1) bekezdése szerint a munkáltató alaptevékenységének ellátásával összefüggő munkakörbe szükséges besorolni, a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet hivatkozott 1. számú melléklet 5. pontja pedig vezetői munkakörök esetében az egészségügyi szakképesítéshez igazodó besorolást ír elő. A felperest minkét esetben csakis az 1. számú melléklet 2.27. védőnői munkakörbe lehet besorolni, mely a Vhr. 23.§ (1) bekezdése szerint egészségügyi szakdolgozói munkakörnek minősül.

[54] A hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket együtt, egymásra figyelemmel kellett értelmezni. Az alperes alaptevékenységétől és a felperes munkakörétől ugyanis nem lehet függetleníteni az Eszjtv. 8.§ (3) bekezdését, azt együtt kell értelmezni a Vhr-rel és a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet hivatkozott 1. számú mellékletével, 2.§ (5), (5a) bekezdésével, 2/A.§-ával, továbbá az Eütev-vel. Ezt igazolja, hogy az Eszjtv. 8.§ (3) bekezdése kifejezetten utal „a kormányrendelet rendeletében meghatározott munkakörben foglalkoztatottra”, valamint, hogy a Vhr. 20.§ (1) bekezdése előírja, hogy az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyt a munkáltató alaptevékenységének ellátásával összefüggő munkakörbe szükséges besorolni. A másodfokú bíróság szerint a felperes esetében az Eszjtv. 8. § (3) bekezdés 1. fordulata egyértelműen nem alkalmazható, mert a felperes nem a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 1. számú melléklet 1., 3-5. pontjába tartozik. A 2. fordulat alapján sem jogosult az illetménykülönbözetre ágazatspecifikus védőnői munkaköre alapján, melybe a Vhr. 20. § (1) bekezdése szerint kellett besorolni. Az Eszjtv. 19.§ (16) bekezdése mint lex specialis kizárja az egészségügyi ágazati előmeneteli szabályok hatálya alá tartozó egészségügyi szakdolgozók illetményére az Eszjtv. 8.§ (3) bekezdésének alkalmazását, a védőnők bértábláját a 256/2013. számú Korm. rendelet 7. számú melléklete tartalmazza. Ezt tükrözi a Vhr. 24.§ szerinti vezetői juttatás eltérő szabályozása is, mely az illetményhez hasonlóan kettős.

[55] A jogszabály fenti, rendszertani értelmezésén túl ugyanezt támasztja alá a teleologikus és a logikai értelmezés is, valamint az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezés is. Ez utóbbi szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az

Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

[56] A jogszabályok végig és következetesen megkülönböztetik az egészségügyi szakdolgozókat és védőnőket, akikre speciális szabályok vonatkoznak, melyet az Eszktv. 19.§ (6) bekezdése is egyértelműen kifejez. Az Eszjtv. 8.§ (3) bekezdése szerinti bértábla azoknál a munkaköröknél irányadó viszonyítási alap, ahol a munkáltató alaptevékenysége és ehhez kapcsolódóan a munkavállaló munkaköre is megfelel a 256/2013. (VII. 5.) Korm. rendelet 1. számú melléklet 1., 3-5. pontjának. Ezen munkakörök esetében az önkéntes többletmunkavégzés díjazása, készenlét és ügyeleti díj sem követelhető. A jogalkotó akaratát támasztja alá az Eszjtv. előterjesztői indokolása is, mely ugyancsak az orvosok, illetőleg fekvőbeteg ellátást nyújtó intézményeket nevesíti. Csak olyan vezetők esetében kell a minimális illetményt meghatározni az 1. számú melléklet szerinti legmagasabb fizetési fokozatban, ahol a hozzájuk beosztott munkakörök esetében is az az illetmények az 1. számú melléklet szerint kerülnek meghatározásra.

[57] A Pp. 83. § (1) bekezdése és a Pp. 90.§ (1) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles a pernyertes alperes és a beavatkozó perköltségének megfizetésére. A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ami azonban az ügygondnoki díj viselésére nem terjed ki a Pp. 95.§ (4) bekezdése alapján, így az elsőfokú eljárásban megállapított 180.000.- forint ügygondnoki díjat a felperes viseli. A másodfokú bíróság az alperesi beavatkozót megillető elsőfokú perköltséget a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (6) bekezdése alapján határozta meg, melynek során figyelemmel volt az ügyben tartott három tárgyalásra és a beavatkozó 2022. július 6-i perbelépésére, hat érdemi beadványára.

Záró rész

[58] A le nem rótt fellebbezési illetéket - a felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel - a Pp. 95. § (1) bekezdése alapján a Magyar Állam viseli. A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCVI. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[59] A Pp. 83. § (1) bekezdése és a Pp. 90.§ (1) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles a pernyertes alperes és a beavatkozó másodfokú perköltségének megfizetésére. A másodfokú bíróság az ügygondnok díját a 32/2017. (XII. 27.) IM rendelet 5.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)–(6) bekezdései alapján határozta meg, miként a beavatkozó költségét is. Figyelemmel volt a fellebbezések terjedelmére, szövegére, némileg azonos tartalmára és a fellebbezés tárgyaláson való elbírálására.

[60] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2024. szeptember 10.

dr. Vajas Sándor s.k.

dr.Kulisity Mária s.k.

dr.Kovács Edit s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró